

Om mottagandet av den Heliga kommunionen i Mässan

Vid det första mötet mellan församlingens kommuniionsutdelare och undertecknad enades vi om att påminna om de gällande formerna för mottagandet av den Heliga kommunionen i Mässan. Former som är gällande i den universella Kyrkan och i vårt stift, och ska återspeglas i varje församling. Med regelbundna påminnelser ökar vår medvetenhet om dem.

Först och främst gäller det att vi betänker, inte vad utan vem vi tar emot: vår Herre Jesus Kristus själv. Sant och verkligt närvarande, bortom det materiella som vi ser och smakar med våra sinnen eller uppfattar med våra mikroskop, till kropp, blod, själ och gudomlighet, som konciliet i Trient definierat det. Vårt "Amen" till den eukaristiska bönen är ett instämmande i denna tro, liksom i tron att det är den Katolska kyrkan som till lära och praxis förmedlar Herren på detta underbara men alltjämt ofattbara sätt.

Detta kan det vara bra att både präster och lekfolk reflekterar över. Om man inte riktigt kan tro det (notera att "kunna tro" inte är detsamma som att "förstå i detalj", då tro handlar om tillit), liksom om man i övrigt inte är förberedd, främst genom bikt av allvarliga synder, är det bättre att först fokusera på en process för att, med kärleksfull hjälp av Kyrkans alla verktyg, möjliggöra ett sådant mottagande. I denna process kan man då få vägledning av präst, diakon eller ordenssystemer. Att ta emot Kommunionen är inte en plikt utan en stor förmån, möjlig här i vår församling varje dag. Gud har betydligt mer tålamod med oss än vi har med oss själva. Gud ger oss allt vi behöver för att bättre och bättre förstå, ta emot och leva av denna gåva.

Konkret gäller följande:

- 1) När man går fram för att ta emot Kristi kropp och inte tänker böja knä vid mottagandet (se vidare punkt 5 nedan) gör man en gest av vördnad, som t ex en enkel bugning.
- 2) I den mässform vi firar i vår församling ska prästen/utdelarens "Kristi kropp" och "Kristi blod" följas av ett "Amen" från kommunicantens sida. Detta är en offentlig bekännelse av att man tror och omfattar precis det som Kyrkan lär om detta mottagande. För den som tar emot den Heliga hostian på tungan är det ingen tidsnöd: det går att först säga sitt "Amen" och sedan rätt förbereda tungan på mottagandet (se vidare om det nedan).
- 3) Vid mottagandet av den Heliga hostian i handen gäller att man som kommunicant måste konsumera den direkt så att prästen/utdelaren kan se. Det är inte tillåtet att "vandra iväg" mot bänken med hostian.
- 4) Det som kallas "intinktion" (efter latinets "intinctio"), dvs att hostian "doppas" i det Dyrbara blodet i kalken är bara tillåtet om prästen/diakonen gör det, absolut inte kommunicanten själv, och kommunicanten då tar emot på tungan.
- 5) Den som vill gå ner på knä vid mottagandet av Kristi kropp ska veta att hon eller han kan göra det utan stress. Mässan firas aldrig under tidsnöd.
- 6) Kommunionens helighet påverkas inte av om man tar emot den av prästen/diakonen eller en förberedd och av stiftet godkänd utdelare som tillhör lekfolket. Herren själv, ingen annan, gör sin avgörande insats genom prästen vid den eukaristiska bönen. Om

prästen är giltigt vigd i obruten tro från apostlarna, och om de element (bröd och vin) som används och de ord som prästen uttalar är vad Kyrkan föreskriver, är Eukaristin giltig och helig. Utdelandet, som precis som mottagandet ska vara värdigt med tanke på vem vi möter, blir en praktisk fråga. Varken den förmodade moraliska värdigheten hos prästen/utdelaren eller utdelarens status (dvs präst/ordensfolk/lekfolk) påverkar sakramentets helighet. Välj därför kö/sida utifrån var det finns plats, inte med tanke på vem som delar ut. Vad som händer i kommunikanten är en fråga om hans/hennes hjärtas inställning och vilja att i ord och handling samarbeta med Herren som man tagit emot.

- 7) För mottagande på tungan: efter svaret "Amen", sträck ut tungan ordentligt så att hostian kan läggas på tungan utan prästens/utdelarens kontakt med läppar eller mun i övrigt.
- 8) För mottagande i handen: ingen "nypa" eller "skålformation" utan höger hand stadigt placerad under vänster (vice versa för vänsterhänta), flat, utsträckt för att motverka kontakt samt något upphöjd för mottagandet. Kristi kropp tas sedan upp av handen som är underst i formeringen och konsumeras.

Med beaktande av dessa former är det min övertygelse att vi med våra kroppshållningar och ageranden kan uttrycka viljan att vörda och samarbeta med Guds nåd som på detta sätt kommer till oss, i materians form, in i vår materia. Till Guds större ära och för vår frälsning.

p. Thomas Idergard S.J.

Kyrkoherde